

Overweging bij de viering van 4 september 2016

(Lucas 14, 25-33 en Wijsheid 9, 13-18b)

De titel van mijn overweging zou kunnen zijn: Het volgen van Jezus of De ware leerling.

Ik kies ervoor de titel te laten zijn: Weet waaraan je begint of liever nog Bezin eer je begint.

Want er wordt ons nogal een keuze voorgelegd; een onvoorwaardelijke keuze maken zijn we niet gewend. Handelen in het belang van de ander!

De reis van Jezus door een gebied, waar hij tot dusver niet geweest is - waarschijnlijk Oost Jordaaneland- verloopt succesvol. Zijn populariteit vertoont een stijgende lijn. Zijn aanhang groeit onstuimig zou je kunnen zeggen. Een Arena vol toeschouwers die hem hartstochtelijk toejuichen.

Maar Jezus is geen leider zoals we ze dagelijks in het nieuws zien. Hij vraagt zich af of zijn volgelingen – wij dus- door hebben wat voor reis hij maakt. Een reis die eindigt in Jeruzalem en wij weten nu dat dat geen feestelijk einde kent; Jezus weet dat ook .

Zijn volgelingen nog niet; zij zijn enthousiast op weg , maar kennen de eindbestemming niet! En om te toetsen of men begrijpt waar men aan begint, legt Jezus op indringende wijze de keuze voor.

Als je voor mij kiest breek je met je vader, je moeder, je vrouw en kinderen en broers en zusters.

Ja, je breekt zelfs met je eigen leven. Als je dat alles niet doet, kun je mijn leerling niet zijn.

Bovendien verwacht ik dat je van al je bezittingen afstand doet.

Ook verwacht ik, dat je goed nagaat of je onderweg niet af zult haken, zoals hij weergeeft met het voorbeeld van de bouwer van een toren en de koning die een oorlog wil voeren.

Nee, je moet jezelf goed afvragen, als je aan de reis begint of je hem ook zult afmaken . Bezin eer je begint. Jezus legt hier zijn eis van een onvoorwaardelijke keuze op tafel, die we vaker op de reis door ons eigen leven ook tegenkomen.

Bij de eerste lezing van dit verhaal voel ik de nodige weerstand opkomen. Hoezo breken met mijn familie, hoezo afstand doen van mijn bezittingen. Hoezo vooraf al onvoorwaardelijk kiezen. Niemand is toch gehouden tot het onmogelijke?

Hoezo moet ik mijn vertrouwde omgeving vaarwel zeggen. Hoezo moet ik afstand doen van mijn bezittingen die ik met hard werken heb vergaard?

Ik zou zeggen, kunnen we het er niet even over hebben. We kunnen toch een contract afsluiten met een opzeggingsclausule zonder boete claim. Het blijft toch mijn keuze in hoeverre ik onder welke omstandigheden op reis ga? En : “whats in for me? “

Maar als ik de tekst nog eens en nog eens lees en op me laat inwerken en na ga waar het ten diepste om gaat, een onvoorwaardelijke keuze voor de liefde die Jezus is, komt de tekst in een ander perspectief te staan. Niet voor jezelf kiezen, maar voor de ander en daarmee voor jezelf.

Het gaat erom denk ik, of je bereid bent tot een volledige breuk met hoe je nu in het leven staat, je manier van denken; een omkering van waaruit je denkt en leeft.

Of je bereid bent om je los te maken van je vertrouwde omgeving , of je bereid bent je niet te hechten aan je bezit, het materiële, het meer consumeren ten koste van de ander en de houdbaarheid van een leefbare wereld .

Het gaat er niet om te breken met je familie of al je bezit weg te schenken. Breken met je familie zou immers indruisen tegen het gebod van bemin uw naaste gelijk uzelf.

Nee, het gaat om de vraag of je je leven wilt laten leiden door de liefde, die Jezus heet, en of je die keuze onvoorwaardelijk wilt maken.

Een vergelijking zou ik willen maken met de eerste brief aan de Korintiërs over de liefde, waar staat dat de liefde geduldig is, nooit zal vergaan, vol goedheid is, niet zelfzuchtig is et cetera.

Maar het gaat mij om de samenvatting: alles verdraagt ze, alles gelooft ze, alles hoopt ze, in alles volhard ze. Het gaat mijns inziens om het woord "alles". Alles is even onvoorwaardelijk als Jezus' vraag om voor hem te kiezen. Dat is wat mij raakt; dat je onvoorwaardelijk durft te kiezen. Dat je je hart durft te volgen ongeacht de consequenties die dat met zich meebrengt.

Als jongeling opgegroeid in een protestants nest koos ik afgelopen zondag 45 jaar geleden voor een Rooms katholiek meisje. In die tijd niet een eenvoudige keuze.

Zou je dat nu wel doen, daar krijg je spijt van, wat moet je bij die Roomse poppenkast, denk toch eens na; zo werd successievelijk de druk opgevoerd.

Dat was één hobbel, maar als protestantse jongen binnenkomen in een katholiek gezin was voor mijn liefste en mij geen appeltje eitje. Ik heb tot op de dag van vandaag geen spijt van die keuze en de relatie met beide families heeft er niet onder geleden, integendeel.

Niet mijn keuze voor het geloof of voor ons als gemeenschap, maar mijn keuze voor de organisatie, het instituut wordt jammer genoeg wel op de proef gesteld niet alleen door schandalen, maar ook nu censuur wordt toegepast op het woord dat geschreven wordt in het oprecht zoeken van een spirituele diepgang in het leven van vandaag.

Dat je bij tegenslag toch achter je keuze blijft staan. Soms heel lastig, dat zien we dagelijks om ons heen.

Dat zien we ook op wereldschaal ; denk aan de geopolitiek die bedreven wordt tussen Rusland , Amerika, Turkije ten aanzien van de Koerden in relatie tot Syrië. Wiens belangen worden hier gediend. Denk aan het overleg van de G 20 landen dat vandaag start in China over het sluiten van handelsakkoorden of juist leidt tot het terugtrekken naar isolationisme en handelsbelemmeringen en daarmee een groter belang verkwaselen voor eigen belang. Welk perspectief biedt dat voor onze kinderen en kleinkinderen. Dat houdt mij bezig.

Maar ook in kleine kring; ieder van ons kan voldoende voorbeelden vinden hoe om te gaan met tegenslagen en de onvoorwaardelijke keuze in goede en slechte tijden.

Maar toch de basale vraag: hoe zit dat eigenlijk met mij?

Is het mijn afkomst, mijn opleiding, mijn maatschappelijke positie, waar ik aan gehecht ben en dus aan vastzit? Hoe stel ik mij bijvoorbeeld voor aan anderen ? Als iemand met een bepaald beroep, kwaliteit of talent. Zo gebeurt dat wel eens, zeker. Is dat om je positie te bepalen, om indruk te maken, van: besef wel wie je voor je hebt?

Als ik dan naar Jezus kijk weet ik heel goed dat het om iets anders gaat. Dat wat je leven gewicht geeft is gelegen in een duidelijke houding, een mentaliteit, welke je van Jezus kunt leren.

Deze keuze is een wel doordachte, want geloven is niet het volgen van een of nadere mode gril.

Geloven is voor mij, dat ik mij aangesproken voel door een mens die je uitdaagt om met zijn oogopslag en zijn harte klopt naar mensen en de wereld om je heen te kijken. We hoeven ons van Hem niet waar te maken, alleen maar waarachtig te zijn.

Waarachtig te zijn tegenover elkaar en waarachtig te zijn in het zoeken naar de kern van ons bestaan en de ziel van de dingen. Oprecht kijken en zoeken naar de werkelijkheid waarin wij leven.

Dat ik mij blijf afvragen, waar het werkelijk om gaat in het zoeken naar een perspectief voor mijn leven en dat te kunnen doorgeven aan wie ik liefheb. Zoals in het boek Wijsheid wordt aangeduid, verlangen wij en de wereld naar een geest van bezieling, een spiritualiteit die ons weerbaar maakt om het leven van vandaag aan te kunnen en ons te kunnen openen voor de geest van de Eeuwige die ons kent en ten diepste liefheeft.

Amen.

Cor van der Sluis